

Arrest

nr. 136 099 van 12 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 november 2010 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 9 oktober 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 21 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Mashad. Op 20 december 2010 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde in het kader van deze asielaanvraag Iran ontvlucht te hebben aangezien u problemen kende met uw gewelddadige echtgenoot die u valselijk had beschuldigd van overspel. Op 19 juli 2013 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er aan uw asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 25 oktober 2013. U keerde niet terug naar Iran en vroeg op 14 februari 2014 een tweede maal asiel. U bleef bij de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag. U gaf bij deze asielaanvraag –nogmaalsaan dat u in België een relatie heeft met een Belgische christelijke man en u zich ook wilde bekeren tot het christendom, dat u volledig geïntegreerd bent, dat u varkensvlees eet, alcohol drinkt, u liet tatoeëren en naar het strand gaat in bikini. U stelde ook één keer een vergadering van de organisatie 'Khayam' te hebben bijgewoond waarbij auteurs samenkwamen om hun werk te bespreken. U verklaarde ook zelf een boek te willen publiceren met uw levensverhaal. Op 29 april 2014 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen dat uw relatie met een Belgisch christelijke man bekend zou zijn bij uw echtgenoot in Iran, noch bij de Iraanse autoriteiten. Evenmin werd enig geloof gehecht aan uw oprechtheid u te willen bekeren tot het katholicisme. Hieraan werd toegevoegd dat u, bij gebrek aan oprechtheid u te willen bekeren, uw facebookprofiel –overigens niet onder uw eigen naam- kon verwijderen. Daarnaast werd over uw overige motieven, met name uw integratie in de westerse cultuur, gesteld dat dergelijke motieven van persoonlijke aard zijn en niet voldoende zijn om te besluiten van een gegronde vrees voor vervolging of op het lijden van ernstige schade. Het opleggen van bepaalde beperkingen betreffende het privéleven van burgers behoort immers tot de soevereine bevoegdheid van de nationale staten. Naast het feit dat uw plannen om een boek over uw leven te publiceren niet serieus werden bevonden werd tevens vastgesteld dat uit niets bleek dat uw eenmalige deelname aan een bijeenkomst voor auteurs onder de aandacht zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 25 september 2014. U keerde niet terug naar Iran en vroeg op 9 oktober 2014 een derde maal asiel. U bleef bij de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag. U gaf bij deze asielaanvraag - nogmaals - aan dat u nog steeds gehuwd bent met M.(...) A.(...), u in België een relatie heeft met een Belgische christelijke man en dat uw echtgenoot hiervan op de hoogte is. U benadrukte dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran zal worden gedood omwille van het hebben van een buitenechtelijke relatie. Uw voormalige partner zou weigeren jullie scheiding te tekenen. Ter staving van uw verklaringen legde u een getuigschrift van woonst neer, afgeleverd te Rotselaar op 22 september 2014, een kopie van een eenzijdig verzoekschrift tot het bekomen van de echtscheiding wegens onherstelbare ontwrichting bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven, waarbij u een kopie van uw identiteitsboekje (shenasnameh) met de vertaling van het document, een kopie van uw nationale kaart (kart e melli) en een kopie van uw huwelijksboekje voegde en een verzoekschrift van uw raadsman, mr. A. Sakhi Mir- Baz, waarin hij vraagt om uw derde asielaanvraag in overweging te nemen (dd.08/10/2014).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. Uit het administratief dossier blijkt echter dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek.

Zo beperkt u zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u (nog steeds) gehuwd bent met M.(...) A.(...) en dat deze u beticht van het hebben van een buitenechtelijke relatie met een Belgische christelijke man. U zou hierover op de hoogte zijn gebracht door uw moeder met wie u contacten onderhoudt (zie verklaringen DVZ vraag 18 en vraag 20). U verwijst ter staving van uw burgerlijke staat naar een getuigschrift van woonst van de gemeente Rotselaar uitgereikt op 22 september 2014 (zie verklaringen DVZ vraag 12) en naar een door u in België opgestarte procedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven. Aangaande deze procedure legt u een kopie neer van een eenzijdig verzoekschrift tot het bekomen van de echtscheiding wegens

onherstelbare ontwrichting. Echter, deze door u neergelegde documenten tonen evenmin uw huidige burgerlijke staat aan. Deze documenten zijn immers opgesteld louter op basis van uw eigen verklaringen en op basis van de door u neergelegde documenten, met name een kopie van uw identiteitsboekje (shenasnameh) met de vertaling van het document, een kopie van uw nationale kaart (kart e melli) en een kopie van uw huwelijksboekje. Het commissariaat-generaal oordeelde echter reeds zowel bij uw eerste als bij uw tweede asielaanvraag dat deze documenten enkel aantonen dat u ooit gehuwd bent geweest –wat op zich niet wordt ontkend-, maar deze documenten geenszins uw huidige/recentelijke burgerlijke staat kunnen aantonen. Voorts is een loutere herhaling dat u nog steeds gehuwd zou zijn met uw voormalige partner in Iran niet afdoende. Zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden tot tweemaal toe dat u geen enkel overtuigend bewijs van uw recente burgerlijke staat, en dit middels **recente Iraanse documenten**, heeft neergelegd. Tot op heden heeft u nagelaten dergelijke documenten voor te leggen, noch deelde u een reden mee voor het nog steeds ontbreken ervan. Evenmin legt u tot op het heden enig overtuigend begin van bewijs neer betreffende de weigering van uw voormalige echtgenoot om een scheiding te tekenen. Hierbij dient overigens opgemerkt te worden dat uw verklaring hierover niet strookt met de eerder door u afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal. Bij uw gehoor op 22 augustus 2012 stelde u immers expliciet dat er geen echtscheidingsprocedure werd ingezet omdat uw advocaat weigerde een dergelijke zaak te aanvaarden (gehoor CGVS eerste asielaanvraag, p.24). Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook geenszins van die aard een ander licht te kunnen werpen op de reeds meermaals vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Aangaande het door u neergelegde schrijven van uw raadsman, mr. A. Sakhi Mir-Baz, waarin hij opnieuw stelt dat u vreest aangepakt te worden door de Iraanse autoriteiten voor het zich toe-eigenen van een westerse levensstijl (zie verzoekschrift neergelegd door mr. A. Sakhi Mir-Baz, op 8 oktober 2014, in het kader van uw derde asielaanvraag) dient te worden vastgesteld dat het louter herhalen van verklaringen dienaangaande geenszins van die aard zijn een ander licht te kunnen werpen op dit reeds beoordeelde asielmotief.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet past verzoekster de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op haar eigen situatie. Zij herhaalt dat zij vreest vervolgd te worden door haar echtgenoot en door de Iraanse overheid en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met haar profiel. Zij verduidelijkt dat zij in Iran en in België traumatische ervaringen heeft meegemaakt en dat zij met psychologische problemen kampt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst verzoekster erop dat zij een kopie heeft voorgelegd van een eenzijdig verzoekschrift tot het bekomen van de echtscheiding wegens onherstelbare ontwijking, gericht aan de rechtbank van eerste aanleg te Leuven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te zien dat dit een bewijs is dat zij nog steeds gehuwd is met haar Iraanse echtgenoot, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat ze met haar huidige Vlaamse vriend een wettelijk samenwoningovereenkomst zou getekend hebben mocht ze niet gehuwd zijn. Hierdoor zou ze automatisch een verblijfsrecht krijgen in België aangezien ze meer dan twee jaar een relatie heeft en samen met hem onder een dak woont.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, poneert verzoekster dat zij bij een eventuele terugkeer zal worden tegengehouden in de luchthaven en zal ondervraagd worden over haar verblijf in België. Zij wijst op de 'naakte foto's' op haar facebook-pagina en stelt dat haar internetgedrag in strijd is met de Islamitische regels van Iran. Volgens verzoekster mag men niet uitsluiten dat ze als een afvallige persoon gestraft wordt door de Iraanse autoriteiten en zij verwijst ter staving van haar betoog naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 24 december 2013 waaruit blijkt dat oppositionele Iraniërs in het buitenland nauwlettend in de gaten worden gehouden, mogelijk met speciale aandacht voor asielzoekers. Verzoekster is dan ook van oordeel dat haar internetactiviteiten in België bij de Iraanse autoriteiten bekend zijn en dat zij in geval van terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden.

Tot slot laakt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te motiveren waarom zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij/zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1023518Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste en tweede

asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 130 100 van 25 september 2014 werd inzake verzoeksters tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekster vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 112 880 van 25 oktober 2013 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

1.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

1.3. De Raad stelde bij arrest nr. 112 880 van 25 oktober 2013 vast dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar aangevoerde problemen met haar echtgenoot in Iran.

In haar tweede en huidige asielaanvraag volhardt verzoekster in het ongeloofwaardige relaas van haar eerste aanvraag. Zij geeft - nogmaals - aan dat zij in België een relatie heeft met een Belgische christelijke man en dat zij zich ook wil bekeren tot het christendom, dat zij volledig geïntegreerd is, dat zij varkensvlees eet, alcohol drinkt en naar het strand gaat in bikini. Zij zou ook één keer een vergadering van de organisatie 'Khayam' hebben bijgewoond waarbij auteurs samenkwamen om hun werk te bespreken. Verzoekster zou zelf een boek willen publiceren met haar levensverhaal.

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt zij haar shenasnameh (boekje van burgerlijke stand) en de gelegaliseerde vertaling neer, haar huwelijksboekje en de gelegaliseerde vertaling, een visitekaartje en een brief van een advocaat in Iran die verklaart dat haar zaak nog steeds lopende is en er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd in Iran omdat zij een relatie heeft buiten haar huwelijk, medische attesten uit Iran waaruit blijkt dat verzoekster lijdt aan chronische radiculopathie (zenuwwortelbeklemming), een Belgisch medisch attest waaruit blijkt dat zij aan een depressie lijdt, twee uitnodigingen om te verschijnen voor "the Taxation Board Office" en een "Tax and delay penalties statement", een kopie van een brief gericht aan de Iraanse ambassade in België waarin verzoekster verklaart dat haar man een arrestatiebevel heeft uitgevaardigd voor haar in Iran omwille van overspel en zij tevens verklaart dat zij een relatie heeft met een christelijke man in België en zij om bescherming vraagt bij een terugkeer naar Iran, een bewijs van een aangetekende zending naar de Iraanse ambassade in België, een origineel attest van de algemene rechtbank dd. 05/06/1391 (Perzische kalender, stemt overeen met 26/8/2012 in de Westerse kalender) waarin bevestigd wordt dat er een procedure in verband met de bruidsschat lopende is, twee documenten ter staving van uw beroepsbezigheden in Iran, met name een attest van het Ministerie van Financiën en Economie dd. 05/07/1389 (27/9/2010) ter bevestiging van het feit dat verzoekster een kapsalon uitbaatte in Iran en een attest van het Comité van Recepties in Mashad gericht aan de Iraanse ambassade in België opgesteld op 13/08/1392 (27/10/2013) ter bevestiging dat verzoekster in 1387 (2008) de toelating kreeg om een winkel uit te baten; drie originele vonnissen van de algemene rechtbank dd. 20/07/1389 (12/10/2010), dd. 27/08/1389 (18/11/2010), dd. 28/12/1389 (19/03/2011), een origineel attest van verzoeksters advocaat H.E. ter bevestiging van het feit dat zij hem op 28/01/1389 (27/04/2010) en op 1/06/1389 (23/08/2010) een volmacht heeft gegeven om voor haar de bruidsschat op te eisen, twee volmachten voor haar advocaat dd. 28/01/1389 (17/04/2010) en 1/06/1389 (23/08/2010). Ten slotte legde verzoekster ook een brief neer van haar advocaat in België waarin hij een aantal argumenten die bij de weigeringsbeslissing door het Commissariaat-generaal werden aangehaald poogt te weerleggen, een aantal documenten die verzoekster neerlegt bij haar tweede asielaanvraag bespreekt, aanhaalt dat verzoekster volledig geïntegreerd is in België aangezien zij zich tatoeëerde, graag alcohol drinkt en in bikini rondloopt en iedereen daarvan op de hoogte is aangezien hiervan zij hiervan foto's op facebook

postte en tevens aanhaalt dat zij niet terug wil naar een land waar vrouwen een ondergeschikte positie hebben. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voegde verzoekster hier een brief van Amnesty International met een samenvatting van haar problemen in Iran toe en een brief van L'Oréal die aantoont dat verzoekster op hun uitnodiging naar Parijs gereisd is.

1.4.1. Wat betreft verzoeksters shenasnameh en huwelijksboekje, stelt de Raad vast dat zij deze documenten reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft voorgelegd. Er werd toen geoordeeld dat deze enkel kunnen aantonen dat zij (ooit) gehuwd is geweest. Een loutere vertaling van deze documenten toont geenszins verzoeksters huidige burgerlijke staat aan. Betreffende de door haar voorgelegde originele vonnissen, de attesten van haar advocaat waaruit blijkt dat zij hem een volmacht gaf voor het verkrijgen van haar bruidsschat en de originele Iraanse medische attesten, dient opgemerkt te worden dat zij reeds fotokopieën van deze documenten overmaakte bij haar eerste asielaanvraag. Deze documenten werden toen inhoudelijk besproken. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd.

1.4.2. Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent brief die verzoekster zou hebben opgestuurd naar de ambassade, het feit dat zij niet kon verduidelijken op welke manier haar man via linkedin op de hoogte kon geraken van haar relatie en omtrent haar uiterst beperkte kennis over het christendom, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die in desbetreffende vaststellingen weerlegt of er een aannemelijke verklaring voor biedt. Zij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het op algemene wijze uiten van kritiek en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Waar verzoekster opwerpt dat zij aan verweerster uitdrukkelijk gevraagd heeft om contact op te nemen met de Iraanse ambassade over deze brief, wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

1.4.3. Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar tweede en huidige asielaanvraag bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

1.4.4. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

1.4.5. In de mate verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij te kampen heeft met psychologische problemen gelet op de traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt en hiervoor verwijst naar "stuk 1 - attest van dokter", stelt de Raad vast dat voormeld document niet bij het verzoekschrift is gevoegd noch op enige andere wijze aan de Raad is bezorgd. Dat verzoekster te kampen heeft met psychologische problemen, is dan ook niet meer dan een blote bewering. Bovendien maakt verzoekster geenszins duidelijk wat zij hiermee probeert aan te tonen.

1.5. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. nr. 112 880 van 25 oktober 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

1.6. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.7. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

(...)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 juli 2014, voert verzoekende partij aan dat zij een medisch attest neerlegde als bewijs van haar depressie. Verzoekende partij wijst erop dat het Commissariaat-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht nu het Commissariaat-generaal zonder veel moeite contact had

kunnen opnemen met de Iraanse ambassade, zoals verzoekende partij haar uitdrukkelijk had gevraagd, in plaats van haar verklaringen in twijfel te trekken. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar §199 van het UNHCR-Handbook. Verzoekende partij wijst erop dat zij zeer veel heeft meegemaakt in België, zoals de verkrachting door de mensensmokkelaar en een gynaecoloog, en dat het onderzoek door de politie thans is afgelopen maar zij nog niet weet wat de uitslag is van het onderzoek. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij door haar lange verblijf hier, met name vier jaar, verwesterd is en zij een levenswijze heeft die niet strookt met de normen in Iran doordat zij een relatie had/heeft met een Belgische man en met hem samenwoon(t)(de).

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het herhalen van en het volharden in haar asielmotieven, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing en de in de beschikking van 10 juli 2014 opgenomen grond weerleggen. Waar verzoekende partij voorhoudt dat het Commissariaat-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht nu het Commissariaat-generaal zonder veel moeite contact had kunnen opnemen met de Iraanse ambassade, herneemt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. In de mate verzoekende partij verwijst naar § 199 van het UNHCR-Handbook, waarin vermeld wordt dat het noodzakelijk kan zijn dat de onderzoeker de tijdens het interview vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden in het verdere interview tracht te verduidelijken en een verklaring voor de misleiding of verzwijging van feiten tracht te vinden, wijst de Raad erop dat hieruit geenszins een gedeelde bewijslast kan worden afgeleid, doch eerder een verantwoordelijkheid van de onderzoeker om onware verklaringen van een asielzoeker in het licht van alle omstandigheden van het geval te beoordelen, hetgeen zoals blijkt uit het administratief dossier in casu gebeurd is. Hoe dan ook, er dient te worden benadrukt dat het UNHCR-Handbook geen bindende kracht heeft, maar louter indicatief is. Er bestaat overigens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals contact opnemen met de Iraanse ambassade.

De opmerking van verzoekende partij dat zij verwesterd is en zij een levenswijze heeft die niet strookt met de normen in Iran, is een bewering waarvan zij niet aantoot dat zij bij terugkeer naar Iran als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf in Europa en haar relatie met een Belgische man van haar een dusdanig verwesterde vrouw zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.6.2. Ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten voor: een getuigschrift van woonst, afgeleverd te Rotselaar op 22 september 2014, een kopie van een eenzijdig verzoekschrift tot het bekomen van de echtscheiding wegens onherstelbare ontwrichting bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven, waarbij zij een kopie van haar identiteitsboekje (shenasnameh) met de vertaling van het document, een kopie van haar nationale kaart (kart e melli) en een kopie van haar huwelijksboekje voegde, en een verzoekschrift van haar raadsman, mr. A. Sakhi Mir- Baz, waarin hij vraagt om haar derde asielaanvraag in overweging te nemen (dd.08/10/2014).

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6.3. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar eerste en tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van harentwege en het poneren van een vrees voor vervolging. Er kan evenwel niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Het hoeft dan ook geen betoog dat verzoekster met een dergelijk verweer niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoekster erop wijst dat zij in Iran en in België traumatische ervaringen heeft meegemaakt en dat zij met psychologische problemen kampt, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag reeds terecht oordeelde dat het door haar toen neergelegde medisch attest waarin verklaard wordt dat zij aan een depressie lijdt geenszins een concreet uitsluitsel geeft over de oorzaak van haar psychische problemen.

In zoverre verzoekster verwijst naar de door haar neergelegde kopie van een eenzijdig verzoekschrift tot het bekomen van de echtscheiding wegens onherstelbare ontwrichting, gericht aan de rechtbank van eerste aanleg te Leuven en zij betoogt dat ze met haar huidige Vlaamse vriend een wettelijk samenwoningovereenkomst zou getekend hebben mocht ze niet gehuwd zijn, waardoor ze automatisch een verblijfsrecht zou krijgen in België aangezien ze meer dan twee jaar een relatie heeft en samen met hem onder een dak woont, slaagt zij er niet in een ander licht te werpen op de appreciatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die te dezen terecht oordeelt als volgt: “U

verwijst ter staving van uw burgerlijke staat naar een getuigschrift van woonst van de gemeente Rotselaar uitgereikt op 22 september 2014 (zie verklaringen DVZ vraag 12) en naar een door u in België opgestarte procedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven. Aangaande deze procedure legt u een kopie neer van een eenzijdig verzoekschrift tot het bekomen van de echtscheiding wegens onherstelbare ontwrichting. Echter, deze door u neergelegde documenten tonen evenmin uw huidige burgerlijke staat aan. Deze documenten zijn immers opgesteld louter op basis van uw eigen verklaringen en op basis van de door u neergelegde documenten, met name een kopie van uw identiteitsboekje (shenasnameh) met de vertaling van het document, een kopie van uw nationale kaart (kart e melli) en een kopie van uw huwelijksboekje. Het commissariaat-generaal oordeelde echter reeds zowel bij uw eerste als bij uw tweede asielaanvraag dat deze documenten enkel aantonen dat u ooit gehuwd bent geweest –wat op zich niet wordt ontkend-, maar deze documenten geenszins uw huidige/recentelijke burgerlijke staat kunnen aantonen. Voorts is een loutere herhaling dat u nog steeds gehuwd zou zijn met uw voormalige partner in Iran niet afdoende. Zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden tot tweemaal toe dat u geen enkel overtuigend bewijs van uw recente burgerlijke staat, en dit middels **recente Iraanse documenten**, heeft neergelegd. Tot op heden heeft u nagelaten dergelijke documenten voor te leggen, noch deelde u een reden mee voor het nog steeds ontbreken ervan. Evenmin legt u tot op het heden enig overtuigend begin van bewijs neer betreffende de weigering van uw voormalige echtgenoot om een scheiding te tekenen. Hierbij dient overigens opgemerkt te worden dat uw verklaring hierover niet strookt met de eerder door u afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal. Bij uw gehoor op 22 augustus 2012 stelde u immers expliciet dat er geen echtscheidingsprocedure werd ingezet omdat uw advocaat weigerde een dergelijke zaak te aanvaarden (gehoor CGVS eerste asielaanvraag, p.24). Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook geenszins van die aard een ander licht te kunnen werpen op de reeds meermaals vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven." Deze vaststellingen en overwegingen, die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht, worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen recente Iraanse documenten zou kunnen voorleggen waaruit haar actuele burgerlijke staat blijkt, zoals bijvoorbeeld een geboorteakte. Op de geboorteakte die zij tijdens haar eerste asielaanvraag indiende staat immers haar burgerlijke staat vermeldt.

In de mate verzoekster nog verwijst naar haar facebook-pagina en stelt dat haar internetgedrag in strijd is met de islamitische regels van Iran, benadrukt de Raad dat dit asielmotief reeds werd beoordeeld in het kader van haar tweede asielaanvraag. De Raad herhaalt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze verzoekster met een verwijzing naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 24 december 2013 meent te kunnen aantonen dat haar internetactiviteiten in België bij de Iraanse autoriteiten bekend zijn en dat zij in geval van terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden. Uit de door verzoekster geciteerde passage blijkt immers slechts dat vooral de Iraanse oppositie in het buitenland nauwlettend in de gaten wordt gehouden, profiel waaraan verzoekster duidelijk niet beantwoordt. Mede gelet op de vaststelling gedaan in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag dat haar facebook-profiel niet onder haar eigen naam is opgemaakt, is er ook geen reden om aan te nemen dat de Iraanse autoriteiten haar kunnen identificeren aan de hand van dit profiel.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoeksters verklaringen en de door haar bijgebrachte nieuwe elementen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar derde

asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizendvijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS